

VOORLOPIG VERSLAG van de commissie van rapporteurs voor het ontwerp van wet houdende regelen met betrekking tot de opsporing van delfstoffen door boringen (Wet opsporing delfstoffen).

De overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer heeft geleid tot het volgende.

Vele leden vingden hun beschouwingen aan met het betuigen van hun instemming met de strekking van het onderhavige wetsontwerp. Zij waren namelijk met de Minister van mening, dat de daarbij voorgestelde bepalingen, kracht van wet verkregen hebbende, het mogelijk zullen maken de gang van zaken op het stuk van de opsporing van delfstoffen op het vasteland in voldoende mate in de hand te houden. Deze leden wilden dan ook gaarne hun erkentelijkheid betuigen jegens de Minister, die deze moeilijke en ingewikkelde materie had willen aanpakken ten einde de chaos waarin men met betrekking tot de exploratie en exploitatie van delfstoffen op het vasteland was gekomen, te ontwarren.

Het stemde de aan het woord zijnde leden tot voldoening — zo vermeldden zij voorts terloops — dat met de indiening van dit ontwerp was tegemoetgekomen aan een door vele leden dezer Kamer bij de behandeling van het ontwerp van wet tot vaststelling van de begroting van de Staatsmijnen in Limburg voor het dienstjaar 1964 geuit desideratum ter zake van de wetgeving op het onderhavige terrein (stuk nr. 65, zitting 1963—1964, blz. 4, linkerkolom) en dat ook de bewindsman van Economische Zaken, naar zij uit diens rede aan de overzijde van het Binnenhof op 17 mei jl. hadden begrepen (*Handelingen*, blz. 1794 e.v.), van oordeel is, dat de Mijnewet 1810, ook voor wat betreft de bepalingen ter zake van het onderzoek naar en de winning van delfstoffen op het vasteland, dient te worden vervangen door een nieuwe wet, welke meer is afgestemd op de aan de Mijnewet continentaal plat ten grondslag liggende beginselen.

Sommige leden verklaarden bereid te zijn akkoord te gaan met de zienswijze van de Minister, dat onder de gegeven omstandigheden een tijdelijke wettelijke regeling met betrekking tot het opsporen van delfstoffen gewenst is, nl. in afwachting van de vervanging van de Mijnewet 1810 — welke wet zeker daaraan toe is — door modernere bepalingen op het onderwerpelijk terrein.

Enige leden sloten zich bij het in de vorige alinea gestelde aan. Zij konden zich er voorts mede verenigen het opsporingsonderzoek te binden aan een vergunning van de Minister van Economische Zaken. Deze leden deelden nl. het standpunt van de Minister (memorie van toelichting, sub I, 2) dat de in beginsel bestaande vrijheid tot het verrichten van opsporingswerkzaamheden kan leiden — zo niet reeds heeft geleid — tot de niet aanvaardbare situatie waarin op hetzelfde geografische gebied meer dan één onderneming boringen verricht om de bodem op de aanwezigheid van delfstoffen te onderzoeken. Deze situatie, aldus de leden, hier aan het woord, is niet alleen

irrationeel — zij leidt immers tot verspilling van krachten — maar zij kan ook nadelig zijn voor andere sectoren van het economisch en maatschappelijk leven. Met name kan zij schade toebrengen aan de agrarische en recreatieve belangen.

De leden met wier beschouwingen dit verslag werd geopend, brachten vervolgens de omstandigheid ter sprake, dat de memorie van toelichting het begrip geologische eenheid als een hanteerbaar uitgangspunt voor het vergunningenbeleid introduceert. Zij meenden echter, dat met de woorden geologische eenheid geen vaststaand begrip wordt aangeduid. Al naar de aard en de soort delfstof en naar de geologische gesteldheid van het terrein, zullen huns inziens de uitgangspunten anders liggen.

Voorts zal veelal nog bij het verlenen van boorvergunningen te weinig bekend zijn omtrent de plaatselijke omstandigheden en zullen de wel beschikbare gegevens te summier zijn om een geologische eenheid — om het even wat men precies daarvoor wil verstaan — te omgrenzen. Pas nadat de nodige verkenningen inzicht hebben verschaft in de geologische situatie, zal men kunnen concluderen tot een geologische eenheid.

Sommige leden merkten vervolgens op, dat de vraag rijst, of het ontwerp, wet geworden, niet zal leiden tot ernstige stagnatie bij het afgeven van concessies. Zij herinnerden eraan, dat in de memorie van antwoord nopens dit wetsontwerp aan de Tweede Kamer (blz. 2, linkerkolom) een zeker verband wordt gelegd tussen de winningsvergunningen voor het continentaal plat en de voorwaarden, te verbinden aan concessies te land. Wat stelt de Minister zich voor ten aanzien van deze laatste concessies, zolang de nieuwe mijnwet niet tot stand is gekomen? Deze leden zouden het op prijs stellen een duidelijke uiteenzetting te ontvangen over de gedragslijn, welke de bewindsman denkt te volgen ter zake van het verlenen van concessies nadat het onderhavige ontwerp tot wet zal zijn verheven. Moet overigens, zo vroegen zij nog, uit de memorie van antwoord worden afgeleid, dat de bepalingen van de krachtens artikel 12 van de Mijnwet continentaal plat vast te stellen algemene maatregel van bestuur *pari passu* opgenomen zullen worden in de vóór het tot stand komen van de nieuwe mijnwet uit te geven concessies?

Voor vele andere leden, die zich eveneens zeer wel konden verenigen met strekking en inhoud van het in bespreking zijn-

de wetsontwerp, dat slechts beoogt een voorlopige regeling van de onderwerpelijke materie tot stand te brengen, was het reeds ter sprake gebrachte, zeer nauwe verband, door de Minister in de memorie van antwoord en tijdens de openbare behandeling van het ontwerp in de Tweede Kamer gelegd tussen de concessies voor het vasteland en die voor het continentaal plat, aanleiding tot de vraag, wanneer de bewindsman denkt zo ver te zijn, dat de eerste beslissingen op aanvragen om concessie kunnen worden tegemoetgezien.

Enige leden verzochten de Minister nog, mede te delen welke betekenis moet worden gehecht aan de in de memorie van toelichting vervatte mededeling, dat bij het te voeren concessiebeleid aan vergunninghouders die met gebruikmaking van hun vergunning een in die vergunning vermelde delfstof in een ontginbare hoeveelheid hebben gevonden, een zekere mate van prioriteit zal worden verleend.

Vele leden vestigden er voorts de aandacht op, dat naast onzekerheid aangaande de uit de ter tafel liggende ontwerp-regeling voortvloeiende maatstaven voor het opsporings- en ontginningsbeleid in die gebieden waarvoor nog geen concessie-aanvragen zijn ingediend, nog de vraag openblijft, welke criteria de Minister zal hanteren, nadat dit ontwerp kracht van wet zal hebben verkregen, bij de toewijzing van de nog lopende concessie-aanvragen. In vele gevallen kan immers bij elkaar overlappende concessie-aanvragen nauwelijks van oorspronkelijk opsporingswerk worden gesproken. Zij zouden het op prijs stellen ten aanzien van de hierbedoelde kwestie iets naders te vernemen.

Vele andere leden verklaarden tevens belangstelling te hebben voor het antwoord op de vraag, wanneer de Minister meent op de aanhangige aanvragen om concessie te zullen kunnen beslissen.

Vastgesteld 27 juni 1966.

RAEDTS
 ZIJLSTRA
 POLAK
 DELPRAT (*Voorzitter*)
 BÜHRMANN.